

Літають голуби й видовжують імлу
В драконів проливних, що, бульбашками гриви,
У шиби ляскотять, щоб у душі заграва
З-під попелу, уся в мачинах, підвелась.

Був дощ. Кінець був світу. — І парує знов земля.
Літають голуби. Загортуються гусінь
У лялечку. В листку вже мерехти фугасні. —
У груди /звідтіля/ краєчок прохиливсь.

Літають голуби. Геть відшумів потоп.
Будують з променів, мов з чайних ложок, клітку, —
Так щільно попід серце зводять срібну кладку,

Бракує віддиху. Униз протупотів
Ходою немовлячою цей світ і — зник,
А звідти над базаром — тиші борозна.

Літають голуби. Невже я тільки сню?